

tegen rijzen. Men mocht er zich echter ook wel bezorgd over maken dat de natuurschatten ongebruikt liggen ten gevolge van onbekendheid. Weliswaar ram-melen sommigen onzer al lang met de sleutels, maar al de deuren zijn nog niet open.

Nu is het heerlijk dat de N. J. N. poogt om reeds de aankomende jongelui in het bezit te stellen van hun heerlijk vaderland, want zoo vat ik het kampeeren op. Aan de kampen en aan de omgeving van de eigen woonplaats (al lijkt die nog zoo ongunstig gelegen) heb je de handen vol. Enkele speurders richten hun aandacht reeds op bijzondere groepen, maar het samenzijn in club of kamp is een uitmuntend voorbehoedmiddel tegen eenzijdigheid en ook de corvée's hebben hun waarde.

De N. J. N. is jong en levend. Als levend organisme kan zij ook assimileeren; dat blijkt uit de aansluiting van de alleraardigste correspondentiegroep, waarvan ik de beste verwachtingen heb.

Als ik aan de N. J. N. denk, dan zie ik het kamp in Zuid-Limburg in 1928. Ik mocht daar toen bij het kampvuur een paar woorden spreken ter herinnering aan mijn vriend E. Heimans, die voor u de schatkamer van Zuid-Limburg heeft geopend. Nog zie ik voor mij de kring van aandachtige gezichten in het schijnsel van de vuurgloed en nog de opgewekte groepjes met de montere leiders, die we volgende dagen ontmoetten in alle hoeken en gaten van het Geuldal, nog de afzonderlijke keienklopper, die een mooi profieltje te bewerken had gevonden boven Landraad. Dat Geuldal, moeten we daar ook een natuurmonument stichten?

Voor u, N. J. N.? Gij zijt het wel waard.

JAC. P. THIJSSSE.

Zwarte Specht. — Dr. Jac. P. Thijsse doet in de jongste uitgave van „De Levende Natuur” over de zwarte Specht eenige interessante mededeelingen over het zoetjes aan meer voortschrijden in Nederland van de zwarte Specht, die, zoo hij meldt; het centrum van Nederland reeds heeft bereikt.

Voor twee jaar zag ik de zwarte Specht in „de Braak” het in het Noorden algemeen bekende bosch te *Paterswolde* in de nabijheid van de stad Groningen gelegen. Ik zag het dier opwaarts tegen een boomstam geklemd, het was zeer schuw.

Nooit had ik eerder in het Noorden een zwarte Specht gezien, wél in Duitschland alwaar ik vóór den oorlog werkte.

Niet dat Spechten zeldzaam zijn in „de Braak”, doch dat zijn alle gekleurde die haast wel overal in Nederland voorkomen. Dat ik in „de Braak” voor twee jaar de zwarte Specht zag, was uiteinde Juli en, hoe ik ook keek, een tweede zag ik niet.

De gedachte bij mij was ook dadelijk, dit exemplaar zal een zwerver zijn. Menschen die van vogels houden, letten maar eens goed op wanneer ze in een of ander bosch zijn, de zwarte Specht is nog een rukje groter dan de bekende groene Specht. De zwarte Specht schijnt zich in Duitschland uittebreiden zóó, dat allengs ook jongen naar ons land afzakken.

Kon dit laatste ook maar gezegd worden van de Duitsche raven. *De raaf* waarvan Nederland nu verstoken is.

Voorts zij nog iets zeldzaams vermeld, dat ik reeds twee voorjaren heb waargenomen namelijk: de bergkwikstaart is in het Noorden en wel bij het „Esserveld”; dit is een nieuw kerkhof van de stad Groningen, gelegen bij den Hondsrug waaromheen grachten met glooiende zandwallen. Het beestje, de gele bergkwikstaart (*Motacilla melanope*) houdt zich bij die glooiingen op en rent in snel tempo vlak langs de waterlijn; het houdt zich daar een veertien dagen op om dan weer voor goed te verdwijnen en telkens was het een ♂. Voor 5 jaar zag ik ook deze soort slechts éénmaal aan een der buiten vijvers van het Noorderplantsoen te Groningen.

De gele bergkwikstaart is een iets grooter en rijziger vogel dan onze bijna overal in Nederland bekende gele kwikstaart die in Nederland broedt (*Budytes flavus*) en ook nog even

grooter dan onze bonte. De gele bergkwikstaart broedt in den achterhoek van Gelderland, en in het zuidelijk gedeelte van Nederlandsch Limburg. Doch wie weet, of niet de enkele voorloppers die thans reeds in het Noorden van Nederland worden gezien (die vroeger hier nooit werden waargenomen) met de tijd toch eene broedvogel van Nederland wordt. Zou dit niet kunnen? Al moet hij dan afzien van z'n geliefde bergstroompjes zooals die in het Westfaalsche Sauerland, waar hij zich zóó thuis voelt.

Reeds broedt het beestje in Oldenburg waar evenmin rotsglooiingen zijn.

Men denke maar aan de kuifleeuwerik die geheel doordrong vanaf het Kaspische Steppen-gebied trots het midden Europeesch gebergte tot in Nederland in België en in Scandinavië.

Schip-Bedumerweg t.o. 84, Groningen.

J. H. GELDERLOOS.

Een zeldzame gast. — Zaterdag 28 Juni werd mij door een jonge kennis verteld, dat hij in deze week twee keer een spierwitten reiger bij de Waterliezen ten westen van de stad tusschen de bebouwde kom en den zeedijk had waargenomen. Bij de laatste ontmoeting was hij voorzichtig naderbij geslopen en kon hij den vogel op zijn gemak bekijken. Kleiner dan den blauwen reiger, zwarte pooten en snavel. Alleen witte veeren.

Ik kende voor ons land alleen den blauwen- en den purperreiger en daarom dacht ik eerst aan een albinovorm van den blauwen reiger. Ge begrijpt, dat ik ook dien mooien vogel wilde zien. Dit was echter niet zoo gemakkelijk. Eerst op Woensdag 2 Juli zag ik den vreemden gast en weer bij de Waterliezen, een vrij droge vaart met rietkragen. Beschutting zoekende naderde ik zoo dicht mogelijk, en door mijn prismakijker had ik het genoegden den reiger als op 10 M. afstand waar te nemen.

Neen, dat was absoluut geen albino. Hij had niets te maken met zijne blauwe familie. Dat vederpak was zeldzaam mooi en veel dichter dan van die andere. Hij was wel 2 dM. kleiner. Het oog leek oranje, de pooten waren diepzwart. Alleen bij de gewrichten schemerde iets groen-geels. De rechte snavel was zwart. Hij tuurde naar vischjes of kikkers, maar scheen ongeduldiger dan de blauwe reiger. Thuis werden de boeken er op nagezien en zijn signalement kwam geheel overeen met den voor ons land zoo zeldzamen Kleinen Zilverreiger (*Ardea gazzetta*).

Volgens Brehm komt die vogel, behoorende tot de sierlijkste reigers, veel voor in Zuidoost-Europa. In de lage landen langs de Donau, Wolga en Nijl is hij eene gewone verschijning. Naar het Westen schijnt hij zelden af te dwalen. Lang geleden moet er een voorwerp geschoten zijn tusschen Kollum en Burum in Friesland.

Na 5 Juli j.l. is hij niet meer gezien in onze omgeving. De koude Noordewinden, die hier 7 Juli intraden en nu nog heerschen, hebben den vreemden gast waarschijnlijk doen afreizen.

Workum, 11 Juli.

J. BOONSTRA.

Kruisbekken — Er worden tegenwoordig op Ameland weer veel kruisbekken waargenomen. Ze komen overvliegen in troepen van 40 tot 50 stuks.

Hollum, 4 Juni 1930.

D. WOLTMAN.

Wij zien ze hier in Bloemendaal sinds de laatste week van Juni; de grootste troep telde acht stuks, maar ze maakten geluid voor twintig. Nu de sparren niet dik in vrucht zitten zoeken ze hun troost in de dennen, zoowel in de Groene Dennen als in de Zwarte Dennen. die nu, dertig jaar nadat met den aanplant op grooten schaal is begonnen ook al een belangrijke hoeveelheid zaad opleveren.

Er is dit jaar werkelijk een flinke Kruisbekkentrek, hoewel nog in de verste verte niet zoo druk als die van 1909. Toch willen wij wel heel graag berichten ontvangen, ook over de samenstelling van de troepen. Ik zag slecht één flink uitgekleurd rood mannetje, anders allemaal groenige wijfjes of jongen. Onder het vliegen maken ze een geluid dat mij altijd herinnert aan dat van door elkaar gerammelde glazen messenleggettjes. Probeer het maar eens.

T.

We vingen gisteren: **de groote vliegenboktor** (*Necydalis major*). Dr. Oudemans en Beukers geven hem op als zeldzaam.

Langeweg N.Br., 29 Juni '30.

GERARD OOR.